

Šarka varna graija...

Šį kartą RATE Joanos ir Kotrynos Daunyčių padedami toliau kalbėjomės apie garsus, apie miško garsus. Ir vaikai turėjo ką apie juos pasakyti, gaila, kad jiems ne visuomet užteko žodžių. Inis norėjo papasakoti apie po kojomis šnarantčius lapus, Ugnė apie lietaus barbenimą į medžių lapus... Išsiaiškinome, kad miškas vėjui pučiant ošia, o pats vėjas kartais net kaukia.

Aptarę kokias būdais garsus galime išreikšti – kalba, kūnu, piešiniais, muzikos instrumentais – klausėmės, kaip Čiurlionis perteikė miško garsus garsiojoje simfoninėje poemoje „Miške“. Atsigulėme, užsimerkėme ir klausėmės, o Joana pasakojo, ką ta muzika reiškia. Girdėjome pro medžių lapus besiskverbiantčius ryto saulės spindulius, bundančius ir sparnus skleidžiančius paukštelių, žvėrelių, ant lapų mirgančių ryto rasą.

Paskui kalbėjomės apie įvairius miško žvėrelių ir paukštelių garsus – žvirblelio čirškimą, pelytės cypimą, vilko staugimą arba kaukimą, lapės kiauksėjimą, meškos maurojimą, gegutės kukavimą, genio kalimą, varnos karksėjimą, pelėdos ūkimą. Po gerų keliolikos minučių žaidimo kamuoliu visi išmoko net ir tokius sudėtingus žodžius kaip staugimas (kažkodėl sukėlęs vaikams daugiausiai sunkumų) ir kalimas (nes vis norėjosi sakyti plakimas).

Tuomet laukė sudėtinga užduotis ne tik vaikams, bet ir tėvams. Ar kada mėginote iš popieriaus nulankstyti gulbę? Pasirodo, ne lengva, bet gulbes visi išlankstėme ir, kadangi dainelės apie gulbę nėmokėjome, padainavome apie žąselę.

Na o tada, nepaisydami alkio, vėl stojome į orkestrą. Choru dainavome „Graži ponia pelėda“, o tarpuose tarp posmelių skambėjo puikus orkestras, kuriam dirigavo Joana. Gražios buvo pelėdos vaikų vestuvės: „šarka varna graija...“